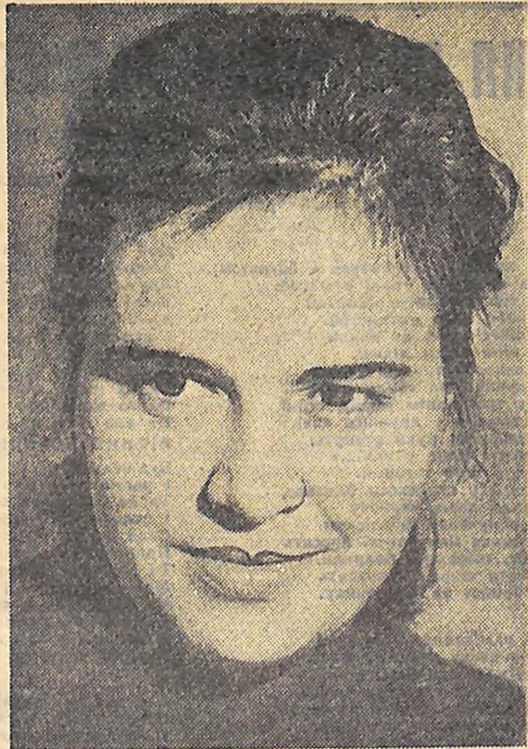

ГАРЯЧЕ КОМСОМОЛЬСЬКЕ ВІТАННЯ ДЕЛЕГАТАМ XV ОБЛАСНОЇ ПАРТІЙНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ!

БО ТИ — ГОРДИНЯ

УБУЗКОВЕ дзеркало Інгулу задивлялися верби. І красуня-лілея сплила поміж лататтям, почала бавитись веселковими серпанками, що пливли в сонячному трепеті над водою. Ти тоді задивлялась на цю красу і стиснено казала подругам:

— От би намалювати таке диво!

І починала співати. Про світанкові барви. Про мрії дівочі.

Твої однокласниці слухали тебе і з доброю заздрістю гомонили:

— А вона таки буде художницею. І ще співачкою. Або поетесою...

Ти й сама нерідко марила таким світом.

Аж неароком тебе настигло горе — не стало найріднішої людини, матері не стало. І блакить хитнулася перед тобою. І зблякло сонце. І затуманились світанні. Згасли надії. Ти знову стояла над Інгулом і думала, як тепер тобі йти берегом свого життя.

Котрась з подруг сказала:

— Тепер їй нічого не треба... Вже до школи не йде...

Ти мовчала. А в голові зріла думка: «Ні, ні, я не повинна зупинитись. Всі ж вважали мене сильною...»

І ти пішла.

Перед тобою одкрилась ще одна брама. Ступила кілька кроків, побачила багато-багато людей. Всі були в робітничих блузах. Тобі сказали ці люди:

— Будь нашою...

І тобі ненароком захотілося плакати. Од щастя. Од людського тепла.

В заводському цеху стала поруч з красою робітницею Зоєю Павленко. Вона простягнула тобі руку, мовила:

— Тобі потрібен хліб. А така потреба робить людей красивими. Якщо вони, звісно, знають, як його мати.

Ти думала про це часто-густо. І тоді, як Зоя Павленко навчала тебе слюсарської справи, і тоді, як після зміни ти брала книжку й зошит та й спішила до школи.

Ще й року не сплигло, як почувла якусь в цеху:

— Йде он, вже йде Валя Набока... Справжня тобі гординя... А казали, що легкодуха...

Кинулись до тебе, обіймали. Тишлись твоїм атестатом зрілості.

А через кілька днів в кишені робітничої спецілки поряд з пнем лягло ще одне свідоцтво — твою майстерність кваліфікаційна комісія підвищила ще на один розряд...

ТИ ЗНОВУ йшла.

Йшла на партійні збори. Остеронь тебе ступали робітники, які мали вже пенсійні книжки, але не залишили цех, поруч тебе йшли досвідчені інженери, з тобою ступали ті, хто чув гул жовтневих гармат, хто переможцем прийшов з Берліна. І ці люди в величкій кімнаті, яку названо лєнінською, знову казали тобі:

— Будь нашою.

І ти стала комуністом.

Знову був неспокій. Бо ж знала, що маєш жити по-іншому. Усвідомлювала, що повинна стати ще на одну сходинку вище.

В багатотиражці з'являлись рядки: «Оволоділа кількома суміжними професіями... Поступила в технікум сільськогосподарського машинобудування...»

Тобі доручили обов'язки агітатора. Повинна була клкати вперед інших, значить, і сама мала стати заспівувачем. І ти домоглась цього.

І за тобою пішли.

Поруч тебе стала Раїса Кухарська, Валентина Ільченко, поруч тебе стали десятки червонозорівців. **Т**ОБІ двадцять сім. Ти гарний спеціаліст, ти серед активістів заводу «Червона зірка». Ти вже мати двох дітей. Ти — комуністка. І не дивуйся, що тебе прозвали гординею. За свої, молоді літа ти досягла справді багато.

Сьогодні ти в гурті делегатів обласної партійної конференції. Наймолодша серед великого загону звичайців, за якими йдуть тисячі славних трудівників нашого степового краю. Знову ти можеш гордитися.

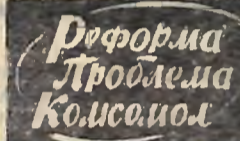
М. ВІНЦЕВИЙ.

м. Кіровоград.

Рік видання IX. № 22 (878). ВІТРОК, 20 ЛЮТОГО 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

НЕ ПОМІТИЛИ... ГОЛОВНОГО

ПАМ'ЯТАЄ зняряддя людей стародавнього світу? Невелика палиця. Стовбур дерева з неглибокою виемкою. Купка сухої трави. Це пристрій для добування вогню. Нині творіння наших предків можна зустріти, напевне, тільки в музеях. За винятком Гайворонського паровозоремонтного заводу. Тут подібний інструмент знайшов собі життя і зараз. Правда, він уже не дерев'яний, а металевий і використовується не для розпалювання котлів локомотивів, а для шліфування круглих циліндричних деталей.

О, якби людина, котра добувала вогонь за допомогою палиці, побачила цю новину, задррилася б. Що не кажіть, тепер замість палиці — металевий коловорот. Стовбур замінили лещата. А суху траву — спеціальна паста. Ось тільки продуктивність праці залишилась такою ж. П'ять-шість годин йде на те, щоб підшліфувати одну деталь. Наші предки, як відомо, набагато менше витрачали часу, щоб запаляти суху траву.

А деталей багато. На кожному паровозі, який поступає в ремонт, є клапани повільного руху, клапани клапанної коробки, пальці шатунів компресорів та їм подібні. І все оце необхідно затискувати в лещата і терти, терти коловоротом з пастою, що аж сіль на спині відкладається.

Обізнана в техніці людина може запитати: невже на заводі немає хоча б примітивного шліфувального верстата? Є! І не примітивний, а найсучасніший напівавтомат: Давно стоїть у ремонтно-механічному цеху. Кілька місяців тому його навіть запускали пробували.

— Чудова машина! — визнали спеціалісти.

Один клапан тут можна за п'ять хвилин, а не за п'ять-шість годин опрацювати. Дізнавшись про це, хлопці, які понатирали коловоротами мозолі на ру-

ках, зразу ж до начальниці заводу К. І. Михайлової:

— Пошліть хоч одного з нас навчитись працювати на верстаті...

Костянтин Іванович сердито обізвав молодих ремонтників:

— Треть чим є! Встигнемо.

КРУГЛОШЛІФУВАЛЬНИЙ верстат не єдиний із «заморожених» на паровозоремонтному заводі. Є тут ще чудовий довальний агрегат «7М-430». Такий на кожному підприємстві хотіли б мати. Напівавтомат. Велика точність роботи. Витривалий. Гайворонці отримали його ще в 1966 році. Здавалося б, чого ж чекати? Скоріше встановлюй механізм, в діло пускай. Так ні. Довгенько потримали його на подвір'ї, ніби для якогось іспитового строку. А оце недавно таки вирішили підключити. Мовля, люди хвалять, можливо, й справді непогана штука.

Установили на спеціальний фундамент. Перший-ліпший різець закріпили. Струм подали. Попробували обробляти деталь. Не виходить. Щось гальмує, тріщить. В наладчиків очі солов'язіть. Не втямлять, в чому справа... Знову вмішується Михайлов. Терміново шле телеграму на Гомельський верстатобудівний завод, де виготовлявся агрегат. Просить виручити, прислати спеціаліста.

Прийжджає Леонід Олексійович Морозовський. Главу на верстат і за голову взявся. Той увесь покритий піною. Масло для гідравліки залите не тієї марки, що потрібно. Замість охолоджувальної емульсії використовують звичайну воду. Від неї все іржавіє. А коли заглянув у схему, то аж зойкнув. На резервному клапані, що для хлостого ходу, тиск шістдесят атмосфер, а на робочому тридцять. Треба ж навпаки. Вся гідравлічна панель розрегулювана...

Виявилось, що на заводі немає жодного наладчика, котрий міг би регулювати гідравлічні системи, нікому працювати на складних агрегатах.

— Навіть різець не вміють заточити, — обурювався Леонід Олексійович.

... Так сталося, що ми з представником гомельських верстатобудівників жили в Гайвороні в одному номері готелю. Від нього я і дізнався про негосподарське ставлення паровозоремонтників до нової техніки. А вже наступного дня сам в усюму переконався, побувавши на підприємстві.

РАЗОМ з інженером по обслуговуванню Ю. Ф. Васильєвим оглядаємо цехи, верстати. Водночас ведемо мову про використання нової техніки, наукову організацію праці. Юрій Федорович не приховує, що хвалиться нічим. Виробнича естетика не на високому рівні. Каїти тільки в ремонтно-механічному цеху й зустрінеш. І то біля отого недіючого круглошліфувального верстата. В пиварний, взагалі, страшно заходити. Складальний має майже такий вигляд.

В складальному зупиняємось найдовше. Тут, крім паровозів, недавно почали ремонтувати й тепловози. Рік готувались до прийому нових машин. І ось вони на-

дійшли. Приміщення ж досі не готове.

— Зверніть увагу на оглядову канаву, — каже старший майстер теплової ділянки О. П. Баюра. — Стіни поштукатурили, а на підлозі впереміжку з маслом земля. Впустиш невеличку деталь і не знайдеш.

— З механізації — єдина кран-балка на весь цех, — додає бригадир Віктор Марушак.

Незадоволення. Обурення. Та й хіба можна бути спокійним? Адже це тут люди стали живими експонатами древності, натіраючи на руках мозолі старовинними інструментами. Мало механізовані й інші операції. Ремонтники децю вже й самі придумали. Он складальник Яким Пилипенко сконструював пристрій для обкатки компресорів. Раніше це робилося на локомотиві. Тепер набагато полегшився труд.

Та хіба ж своїми силами все механізують? В цьому ж цеху стоїть величезний новий горизонтально-розточний верстат. Працює біля агрегату одна людина. Воно б нічого, якби встановили тельфер. Але токарям тільки обіцяють таку «послугу».

— Чом же не використує нову техніку? — цікавиться у Васильєва.

— Люди не підготовлені. А на навчання нікого не посилають. Начальство заводу втирається, каже, коштів немає...

ПРО ПОЧУТЕ і побачене розповідаю секретареві комітету комсомолу заводу Володимирові Юргеневу. Цікавлюсь роботою «Комсомольського прожект»

дійшли. Приміщення ж досі не готове.

— Зверніть увагу на оглядову канаву, — каже старший майстер теплової ділянки О. П. Баюра. — Стіни поштукатурили, а на підлозі впереміжку з маслом земля. Впустиш невеличку деталь і не знайдеш.

— З механізації — єдина кран-балка на весь цех, — додає бригадир Віктор Марушак.

Незадоволення. Обурення. Та й хіба можна бути спокійним? Адже це тут люди стали живими експонатами древності, натіраючи на руках мозолі старовинними інструментами. Мало механізовані й інші операції. Ремонтники децю вже й самі придумали. Он складальник Яким Пилипенко сконструював пристрій для обкатки компресорів. Раніше це робилося на локомотиві. Тепер набагато полегшився труд.

Та хіба ж своїми силами все механізують? В цьому ж цеху стоїть величезний новий горизонтально-розточний верстат. Працює біля агрегату одна людина. Воно б нічого, якби встановили тельфер. Але токарям тільки обіцяють таку «послугу».

— Чом же не використує нову техніку? — цікавиться у Васильєва.

— Люди не підготовлені. А на навчання нікого не посилають. Начальство заводу втирається, каже, коштів немає...

ПРО ПОЧУТЕ і побачене розповідаю секретареві комітету комсомолу заводу Володимирові Юргеневу. Цікавлюсь роботою «Комсомольського прожект»

(Закінчення на 2-й стор.)

ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА

Ім'я Леніна знайоме усім дітям в Радянському Союзі, в найвіддаленіших його кутках. Воно стало рідним і для коряцької дівчини, яку звали Леніну, Радянській владі, ця маленька народність відродилась до нового, щасливого життя.

Зараз в школах Коряцького національного округу йде підготовка до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Діти оформляють стенди і виставки, які розповідають про життя В. І. Леніна, проводять колективні читання книжок. Такі книжки є в кожній шкільній бібліотеці на російській, коряцькій і чукотській мовах.

На знімку: діти із коряцького села Слаути на Камчатці читають книжку А. Кононова «Оповідання про Леніна» в шкільній бібліотеці.

Фото Л. ГАРКАВОВО. АПН.

РЕЗЕНЬ, нарешті, таки вийшов переможцем у двобой з лютиєм. Він примусив його скинути біле покривало, під яким спочивала земля, відгиснув з передової злі мороз, що кілька місяців підряд сперечались з людиною, і вже сміливою ходою крокував по землі.

А люди, здавалось, були байдужими до цього. Тоді безрезень злився, сердито стукаючи кулаками у двері кожної хати.

Певно, од цього стукну й проснувся рапніше звичайного Іван

Його були прикладами гвинтівков, шомполами.

Відливали водою і знову вели до Колісниченка.

— Може, тепер скажеш? — сичав гадюкою начальник поліції.

Та Іван вже нічого не чув, нічого не бачив. Пам'ять з феноменальною швидкістю гортала сторінки його життя, немов спішила закрити останню.

...Осінь 1929 року. Разом з Трохимом Головатенком, Іваном Петровим, Климом Голошком та Миколою Кривенком записався в колгосп, який тоді мав 70 гектарів зем-

ж миті відчув якесь невимовне тепло біля серця. Не розумів, чи він падає, чи то так швидко крутиться земля. Розплющив востаннє очі — а над пагорбком гойдалось на гойдалці заплакане сонце.

4. **ВОЛОДИМИР** Іванович і зараз пам'ятає слова першого секретаря райкому партії: «Посилаємо тебе, товаришу Луданов, головою колгоспу. Треба продовжити добру справу, що батьки наші не завершили».

І він не поречив, хоч знав, що буде дуже важко.

Колгосп імені Леніна в 1953 році плекався в хвості районних зведень по всіх показниках, хлібороб на кожен зароблений трудовень 34 копійки отримував.

Голова колгоспу зібрав членів правління, комуністів села. Розмова була відвертою:

— Якщо працювати, то з усією віддачею. Кожен комуніст й активіст — застрільник соціалістичного змагання...

І закутилось вихором життя.

...З того часу сплигло майже п'ятнадцять років. Хіба впізнати колгосп нині! Сьогодні — це багатогалузеве господарство, яке має 2763 гектари орної землі, 17 тракторів, 16 автомашин. Всі галузі — прибуткові. А на третій рік п'ятирічки хлібороби взяли ще вищий зобов'язання. Іх рубіж — виростити з кожного гектара по 24 центнери зернових, 250 центнерів цукрових буряків та 50 центнерів кукурудзи в зерні.

І віриться, що накреслені плани будуть виконані, бо очолює колгосп здібний керівник, чуйна людина, син комуніста, комуніст В. І. Луданов.

5. **Я** ІДУ з ним по засніженому полю. Володимир Іванович виймає подивитись, як почувает себе озимина.

Розмовляємо. Прошу розповісти про плани на майбутнє.

— Планів у нас багато, — говорить не кваплячись. — Головний з них — до 7 листопада 1970 року виконати завдання п'ятирічки по виробництву і продажу державі сільськогосподарської продукції. А ще — плануємо цього року почати будівництво Палацу культури на 660 місць, будинки відпочинку для механізаторів і тваринників, лазню, гараж на 25 автомашин.

— Я часом так думаю, — продовжує Володимир Іванович, — ех, якби побачив батько сьогоднішні колгоспи з міцною економікою, найновішими сільськогосподарськими машинами, що прийшли на допомогу хліборобові! А він же в це так вірив...

Віктор ВОВЧЕНКО, редактор Вільшанської районної газети «Ленінська зоря», с. Добрянка.

ЛУДАНОВ-СИН ЛУДАНОВА

Луданов, ніби відчуваючи наближення якоїсь біди. Хутенько одягнувся і крадькома подався до Миколи Пономаренка.

— То як там, хлопці? Всі живі-здорові?

Микола ствердно кивнув головою.

— А що Москва передавала? Господар шлькніше причинив двері: «Наші б'ють фашистську погань на всіх фронтах. Та староста Полубок бреше, що Гітлер з 7 листопада сорок першого в Москві живе. Йй-богу, Іване, то суцця брехня. Яяби ж про це добриці знає!» — Знатимуть! — твердо сказав Луданов. І, попрощавшись, вийшов на вулицю.

Вже мав відчинити колючню, як чийсь дужі руки повалили його на землю.

«Невже вислідили?» — майнула думка.

Підняв голову. А то староста Микита Полубок, поліцаї.

— Тепер ти все розкажеш, морда більшовицька! І про партизанів, і тих, кого переховував, — цвенькав поліцаї.

2.

НАЧАЛЬНИК районної поліції Павло Колісниченко виходив з себе: «То чого ти мовчиш, дурню? Хіба жити набридло?»

Іван мовчав.

— Ще раз запитую, в кого знаходиться радіостанція, хто переховує більше трьох десятків військовополонених?

— Я нічого не знаю, — почувлось у відповідь.

лі, десяток коней і трохи сільгосп-ремешенту. Іван, звичайно, розумів, що важко сім'ю прогодувати без корови, але ж Микита Кривенко і інші здають, хоч теж дітей повна хата. Соломія, то та попервах перечекала, та він не потурав їй. Все ж відвів годувальницю в колгоспний корівник.

В тридцять четвертому обрала Івана Луданова головою колгоспу «Новий побут». З юнацькою енергією взявся за роботу. Днював і ночував у полі. І колгоспники не шкодували сил, показували ворогові міць колективної праці...

— А Миколу Пономаренка, а Логвина Заступаєва, знаєш? — біснєся Колісниченко.

— Підлота! Зогнеш у землі, як собака.

3.

ІВАН Омелянович знав, що його ведуть на розстріл. І жити йому зосталось кілька хвилин. Та дивно, його не лякала смерть. Він думав про сина Володьку, котрий в перші дні війни дав знати з Одеси, що на крейсері служить, рятує людей і техніку, місто од ворога. А оце два роки — ні слова. Хоча б живий!

Бо ж Соломії важко доведеться з Іваном та Павлушею. І ще про тих 37 думав. Чи встиг попередити Микола Пономаренко?

Хотів глянути на небо і тієї

У ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

Президія Верховної Ради УРСР Указом від 15 лютого 1968 року за заслуги в розвитку радянського мистецтва присвоїла почесне звання заслуженого артиста Української РСР групі митців.

У тому числі по Кіровоградській області: Семенову Георгію Гнатовичу — артистові кіровоградського обласного українського музично-драматичного театру ім. М. Кропивницького.

На фото: Г. Г. Семенов в ролі командира Кошикіна в п'єсі Третьякова «Любов Ярога».

НЕ ПОМІТИЛИ... ГОЛОВНОГО

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

тора». Той здивовано зводит плечима і якось невпевнено мовить:

— Про «заморожені» верстати досі й не чув.

Кладе на стіл рулони стіннівок «прожектористів». По їх кількості видно, що сатиричне вікно не пустувало. Але занадто бідні і одноманітні теми випусків. В них критикуються лише п'яниці,

прогуляники, ті, хто не приходить або запізнюється на збори. Про механізацію виробничих процесів, використання нової техніки, наукову організацію праці, порушення техніки безпеки жодного слова. Навіть ні одного бракороба не розмалювали.

Не розглядалися ці питання і на цехових та заводських комсомольських зборах.

Комітет комсомолу і штаб «Комсомольського прожектора», який очолює Віталій Насипаний, фактично стоять осторонь виробничих справ. Тому й плінність кадрів на заводі велика, особливо серед робітничої молоді, тому й продуктивність праці низька.

Звичайно, в більшості того, що коїться поганого на підприємстві, винна адміністрація, але ж і вожаки молоді нічим не допомогли юнакам та дівчатам в поліпшенні їх праці.

О. ЛАДАН, спецкор «Молодого комунара».

ПІСНЯ ПРО БІЛИЙ ПАМ'ЯТНИК

(ФРАГМЕНТИ ІЗ ПОЕМИ)

Світлій пам'яті червонозоряних героїв, що загинули, виш нащадкам присвячується.

1. Він хитнувся, обійнявся з багнетом; Вишив кров'ю в траві намисто: «Наді мною напишть намстом Тихе небо мого дитинства. Заколіште мене, де впали Роси, ніби сліди Дівочі. Щоб волосся травною стало, Щоб криницями стали очі. Щоб у тракторній рідній стані Пригадав я у дружнім колі. Хай тополями руки стануть. Заколіште мене у полі...» Колісали його загоном Біля шляху стрімкого близько, Засвітили зорю червону Над засмученим обеліском. І той шлях йому тиші просить У коліс, цюркуна, билінки. А дівчата шораз приносять Чорнобривці та материнку.

2. Білий пам'ятник. Воїн долі Скинув каску свою на мить, Думне чоло схиливши долу. Двадцять літ він отак стоїть. Білий пам'ятник. Б'є прозором У каміні вогонь величний. А на чорному лабрадорі «Вічна слава...» горить навічно. Палені вогонь у ніші Найсвітліший і найтемішій. Скільки в ньому думок згоріло. Скільки в ньому зотліло сіл. О троянди, віддайте крила Необуғленних пелюсткі! Полечу я на крик тривоги Над роками і над віками... **ВІЧНИЙ ВОГОНЬ:**

Слухай, слухай, що говоритиму, Я ніколи так не згорию. Був я мирним звичайним вчителем (Хіба знав, що бігнем помпу). Коли ж обрїй, пробитий крицею, Завогив, як черлений шовк, Тоді в руки я взяв рушницю І на фронт... назавжди пішов. А тепер мені сняться й досі Срібний день і провалля темні. Мої учні давно дорослі, Вони старші уже за мене...

3. Я пригадую сіре поле Під осіннім нудним дощем. Ми ходили тоді до школи З торбинками через плече. Наш учитель, іще хлопчина, Обіцяв нам щасливіх змін. А навкруг бовваніли стіни, Ніби більма серед руїн. Він показував нам очима На обсмікану карту давню. І тлумачачи війни Риму, Не нагадував лиш останню. В гімнастській військовій, сильний, Він уроки свої кував... Я пригадую: вчитель сивий І пусті його рукава.

4. Ніч, остуди мою голову,

В НАШІЙ редакційній пошті, яку часто отримуємо, одне з особливих місць займають листи з Карелії. З синьоозерного краю пише на Україну робітник лісокомбінату з Суоярського району Микола Олександрович Мінін. Ми познайомилися з ним на Україні, в селі Куцеволівці, що над Дніпром, коли він приїздив на гостину до своєї української матері Євдокії Василівни Роботи.

Громи гули за Дніпром, салпуч

Дай у пригоршню зір А вогонь золотим гомом Кружеля над чолом сивим Білий пам'ятник, ти скажеш Де потрібне і справжнє І яка-то моя стежина У майбутній манявній землі. Що я знаю? Як дзенька Чи як цегла дзвенить в долі. Цього мало для мене виста. Це для мене не все ще **ВІЧНИЙ ВОГОНЬ:**

Будівельником був я, І ростив твоє місто, синку. Ти не бачив, як ворог твої І стинає мої будинки. Скло дощем на тополі й в росі. Пролівалося серед бою. То не вікна, а очі саїли. Мої очі від сліз і болю. На прощання в краю твоєму Залишилися любов жива. Я загинув в бою останнім В сорок п'ятому. Що ж, синку.

6. А у нас на будові, дядьку Ранки ходять в спеціальних І ми вправно ведемо казані. На вітрах молодих і крає. Не шкодує, дає зерх крає Сонця, сміху, пісень веселіх І ріштовки аеропланам. Підіймають над містом наші І квартали в чіткім порядку. Знов шикуються на просторі А ось Ваші будинки, дядьку В купах брутку померлих. Проте ми на їх місці в місто Посадили каштани юні. І бринять вони проти вітру. Як тоненькі зелені струни. Дядьку, чутиметься в шій Мирне небо і сонце завжди. А новий променстїй вузлик Ми їм'я подаруєм Ваше...

Пізній вечір давно прохолод. Мла пряде пелешату пряди. Як витійські б я не кричу. А сильний за Вогонь не с. Білий пам'ятник, знаю я. Що безсмертне твоє буття. Якщо ж не цілю безсмертні То навіщо мені життя?

Білий пам'ятник, вірять ти Можуть сяяти і ранки свої. Якщо ж не повірю в себе. То чи ж в мене ще хто Білий пам'ятник, я б ото Зміг би з примхам долі Скажу, правді не тільки. А доводилось й в спину Білий пам'ятник, як не в Сповідано тобі провини. Бо лишитися хочу у вікні. Я не крапкою, а краплиною. Ти уже й майбуття, і. Нам не варто дружити з. Моє пісня — твоє це пісня. Але пісня про нас з тебе. Валерій П.

СТЕПОВА МАТИ СИНА КАРЕЛІЇ

зірничі палали на сході ночами, вішуючи близький світанок. — Наші йдуть, червоні! — Швидко вже! Наближалось звільнення...

Погожого ранку 26 вересня 43-го група радянських бійців переправилася через Кабакове озеро і вийшла на Лимани.

Раптом їх біг зуїнився фашистський кулмет. Стрїляли з корпусів ферм, що бовваніли неподалік, за виярком. Скосили кулі бійців. Впали вони на землю і заснули вічним сном. Та не всі.

Кілька фашистів з дикими вигуками кинулися до воїнів, та не добили. Іх влучили кулі радянського бійця.

Кров'ю стікали рани, сили залишали юного бійця, та не залишала його віра в життя, помножувалась ненависть до ворогів.

цятлітній боєць до хат. А там, вже за хатами, на мить, впритостався. Коса небо винищеве, поклали круговертї дерева, хати...

НА ЛИМАНАХ горіла люди. Зігріли, нагородили. У дворі Сергія Яковича переодягли в чисту пошарошку, що її принесла Оксїя Шувьга. Марія Махтай зробила першу налічила п'ять ран: рана в лена в двох місяцях, рана в двох місяцях, рана в двох місяцях. А в кишені документи Мінін Микола Олександрович. Рік народився 1925-й, національність — Кілька днів переховува-

ВЕЧНИМ РОВЕСНИКАМ

Молодые да ранние, Только завтра мужичны... Вас умчали-военные Боевые машины. Трубы четкими тактами Запевали с зарею. Вы легли перед танками Непокорной землею. Вы на битвы неравные

Сквозь горящие стены Шли, врезались, упрямые, В нефтяные истерны. Вас бесчисленно раняли, Но убить — не убили. Молодые да ранние, Вы бессмертными были. Молодые да ранние, Только завтра мужичны.

Піонери загону імені Віктора Загороднього Піщанобридської середньої школи на черговому зборі загону прийняли рішення просити виконком сільської Ради найменувати вулицю, де народився і жив юний герой, іменем Віктора Загороднього.

Нижче розповідь про того, чия ім'я носить піонерський загін.

1. Червоноармієць вийняв кисет, відірвав з складеної газети папірець, скрутив цигарку. Сильно припадаючи на ліву ногу, повільно пішов парком.

На одній з лавок, під деревом, помітив хлопчика в коротких штаних. Той міцно спав. Ранковий холод примусив підігнути колінця до голови.

Солдат минав його, та потім повернувся. Обличчя хлопчика нагадало його синопця. Підійшов, постояв, потім сів. Шкода будити, але ще більший жаль од того, що він ото так калачиком... А, може, ще й голодний. Торкнув тихенько за плече. Хлопчик схопився і став перед незнайомцем.

— Мабуть, змерз добре? Він мовчав, пильно вдмалюючись в обличчя, немов пригадуючи щось, а потім промовив: — Ага.

— Сідай біля мене, може, хоч спину трохи відігрієш. — Він протягнув йому грудочку цукру. — Їсти дуже хочеш?

— Ні. — А коли ж ти їв? — Вчора ввечері, — підняв голову, посміхнувся до незнайомого.

Потім сів, притулившись спиною до грудей червоноармійця, підігнувши під себе ноги.

— Звідки ж ти? 2.

Десь через місяць після нападів німецько-фашистських загарбників в Піщанобридській школі № 3 розташувалася польовий госпіталь.

— Мамо, я візьму кружку молока. Там один червоноармієць тяжко хворий лежить, — звернувся Вітя, коли мати увечері зайшла з дійницею до хати.

— Вітько, хіба там один хворий... Бері все відро, ось зараз тільки проціджу його. Радісні іскорки заграли в очах. Взав відро.

Яке ж поно легке! Пригадує, як торік воду в живий носив косарям. Чомусь важким-важким було. Правда, тоді йому минув десятий, а зараз — одинадцятий.

Додому Вітя повернувся нізно, і мати, Євдокія Йосипівна Загородня, вперше почула про можливу евакуацію жителів села. А через тиждень довелось вже збиратися в дорогу.

Чувся гуркіт канонади. Над селом низько пролітали літаки з чорними павучими хрестами. З їхніх жовтих черевів сипався на село смертоносний вантаж. Крики, зойки, пожежа... Сім'я збиралася виїжджати з села.

— А де ж Вітя? — затурбувалися рідні. Старший брат Женья, батько і мати побігли шукати, заглядаючи у всі воронки, де падали бомби. Ніде немає, і ніхто його не бачив.

Заголосила мати. — Вже вечір, поїхали... Горю сльозами не допоможеш, — сівши на вліз, сказав батько. Далеко не довелось їхати. Фашисти перехопили дорогу. Через тиждень сім'я повернулася в село. Знов шукали Вітю, та так і не знайшли його.

А він в той час польовими дорогами з пораненими бійцями і біженцями прямував до Дніпра. Коли німецькі літаки почали бомбити Піщаний Брід, госпіталь почав евакуюватися. Вітя допомагав пораненим влаштуватися на підводах і разом з ними й поїхав. В Дніпропетровську бійців узяли в госпіталь. Він лишився в чужому місті. Вночі воно здригалося від вибухів ворожих бомб. При спалахах пожеж з сльозами на очах Вітя заснув в парку на лавці.

3. — Я також з госпіталю, — сказав червоноармієць. — Не спитесь мені, от і вирішив пройтися аж до парку. Тут я колись вчився і добре місто знаю. Ну що ж, підемо зі мною, може, там знайдемо твоїх знайомих.

Передусім, червоноармієць нагодував хлопчину, допоміг знайти поранених, що з ними приїхав, домовився з начальником госпіталю, щоб хлопця поки що лишився тут. Незабаром тяжко поранених відправляли на Схід. З ними відбув і Вітя. Зупинилися аж в Новосибірську.

Виписувався з госпіталю капітан Георгій Дмитрович Портнов. Йому сподобався світловолосий карокий хлопчина.

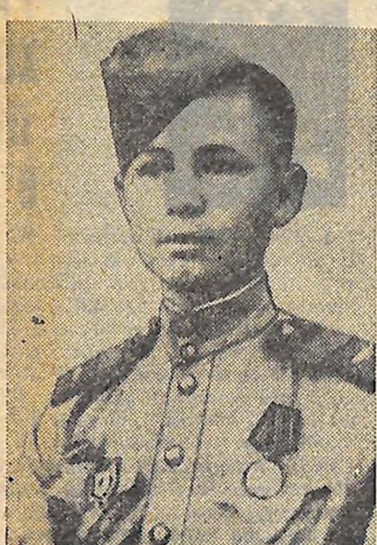
— Поїдеш в частину? — запитав Вітю. — Поїду.

А через місяць була припасована вже на нього червоноармійська форма. Вітя Загородній став сином піхотного полку.

4. Полк відправлявся на фронт. Хлопцю було запропоновано перейти в іншу частину.

— Я піонер, мій обов'язок боротися з

ПІЩАНИЙ БРІД — ДІЮЧА АРМІЯ

ворогом, як борються тисячі таких, як я, у військових частинах та партизанських загонах, — виструнчився Вітя.

А потім просто: — Втечу, якщо залишите мене тут. Фронт швидко змінює життя військових частин, всіх солдат. Від обов'язків ад'ютанта Вітя перейшов до виконання обов'язків зв'язківця в штабі. Спочатку чергував біля телефонних апаратів, а потім довелось під вогнем відновлювати зв'язок з передовими частинами.

Якось в полк не повернулася група розвідників, Віктор заявив, що може піти в розвідку. Після довгих розмов його просьбу задоволили. Як він радів після цього і як був розчарований, коли запропонували зняти форму і натягти ганчірку та ще й торбу з сухими кусками хліба дали в руки.

Через кілька днів Віктор повернувся в частину, принісши цінні відомості про розташування фашистських військ. Подібних походів було немало. Так із зв'язківця він став розвідником.

Одного разу з групою відправився за «язиком». Під час артилерійського обстрілу нашими військами ворожих позицій він відбився від групи. Під прикриттям ночі став пробиратися до переднього краю.

Ранок застав біля невеликого лісу. Понад краєм тягнувся німецький телефонний кабель. Він перерізав його, а сам сховався у воронці.

Довгенько довелося чекати, поки на лінії появилися два гітлерівці. Коли вони почали зв'язувати лінію, Віктор висунувся з воронки, прицілився з автомата в праву руку рудого фашиста, в якого на шпій висів автомат, патис на спусковий курок і на весь голос крикнув:

— Хенде хош! Куля полала в цілі. Шмєць ойкнув і лівою рукою затис рану. Другий, стоячи на колінах, підняв руки. Його гвинтівка лежала поряд. З націленим автоматом Віктор підійшов до них, забрав зброю, потім кинув бинт і показав, щоб пораненому інший перев'язав руку. Наказав підняти руки, і повів у гушавину лісу. Справа доносилися канонада, йшов бій. В цьому напрямку й повів молодий розвідник двох полонених. Тільки надвечір зустрів своїх.

5. Весною 1944 року бої йшли за Південний Буг. Вночі в крижаній воді десант добирався до берега. Плацдарм взято. З настанням ранку німці одержали підкріплення і цілий день контратакували. Мокрі, холодні й голодні, наші солдати міцно тримали зайнятий рубіж. В цій операції брав участь і Віктор. Уже на другий день в нього підвищилась температура, горіло тіло, став кашляти. Але про госпіталь він не хотів навіть думати. Вперед і тільки вперед!

Його юні груди прикрасили медалі «За відвагу», «За бойові заслуги», «За визволення Праги». 9 травня 1945 року молодий воїн мав подвійну радість. Прийшла перемога, і його прийняли в ряди Ленінського комсомолу.

Шістнадцятилітній, у званні старшого сержанта Віктор Загородній демобілізувався з армії по хворобі. То Південний Буг... Через три роки юного патріота не стало... Навічно залишився живим образ шістнадцятирічного сержанта.

В. ГОРДІЄНКО, працівник газети, с. Добровеличківка.

ВОГНЕННІ СТОРІНКИ

Радянська Армія! Краса і сила краю І світла слава, вписана в віки. Радянська Армія! І я листаю Історії вогненні сторінки. Імення одні-бо — Фрунзе, Гай, Чапаєв, Будьонний, Щорс, Боженко, Примаков — І вже кінноту бачиш, пролітає І крутить ворога у прах, у кров; І чорні банди топить в Чорний морі, І йде Республіка у мирні дні. А на будьонівках — червої зорі, Горять як правди вищої вогні... А потім знову, не спитавши броду, З гадючкою злобою у душі, Із свастикою хижою заброди

Переступили наші рубежі. І поповзли в ясні міста і села, Здіймаючи у небо дим заграва. Та власним тілом їх палив Гастелло, Грудьми Матросов кулі їх спиняв... Радянська Армія! Твоїх героїв Нам не злічити — це увесь народ. За ціле людство стали ми горою І розметали, знищили заброд. І вибили з кривавих рук сокиру, Зітерли логвище фашистської чуми. Радянська Армія! Ти світоч миру, Свободи, радості і правди між людьми.

Н. ДОБРІН.

м. Кіровоград.

Вишувались в строю воїни. Зараз пролунає команда, і вони займуть свої бойові пости. Фото В. КОВПАКА.

щомочі перемирячи в інше місце. Фашисти вишпорили по селу, розстрілюючи непокірних.

Через кілька днів, впившись відчуттям молодих сил, що поверталися до білця, вирішив їти до своїх.

Трудний це був шлях. Сили обличчя бійця. Тільки й дійшов до передостанньої хати на Лиманах. Бачить — жінка на порозі: — Мамо, в ізбушку, — кволю промовив.

Євдокія Василівна Робота, хазяйка господині, завела його в сатлицю, зігріла, переодягла, нагодувала. В хаті тримати бійця було небезпечно, і вона перенесла його в клуню, що стояла неподалік зарослого очеретом озера. Простелала ріднину на сіні, покляла білця, відкрила.

Тут він пролежав вісім тривожних днів. Довгі осінні ночі накланали спогдан, в уві поставала рідна синьоозеря Карелія. Згадувався отчий дім, батьки, рідня.

Вдень небезпечно було з'являтися надворі, тому Євдокія Василівна приходила до нього ночами. Хоч були вони осіні, та не були чорними. Темряву розсівали ракетки, здригалася земля від бомбових вибухів, висувували свою зловісну пісню кулі. А мати щонавчій приходила до сина, годувала, лікувала його.

П'ятнадцять тривожних днів і ночей провів Микола Мінін у ворожому тілу. П'ятнадцять днів і ночей про нього піклувалися наші радянські люди.

П'ятнадцять тривожних днів і ночей... А на шістнадцятий фашисти почали виганяти всіх жителів з села. Плач, стогін, крики злилися в шось одне, незрозуміле, трагічне. Євдокія Василівна ледве встигла попередити Миколу востаннє: — Колю, треба рятуватися... Німці можуть дійти і сюди... Він чекав вечора. Та не дждався темноти. Загорілась від запальних

куль клуня. Перемагаючи біль, виповз. З костуром у руці, понад озером, очеретами попрямував до своїх.

А коли прибігла другого дня мати додому — нема клуні. Кинулась до ще тліючого попелу, шукала хоч якихось слідів людини — і не знайшла.

«Значить, врятувався», — промайнуло в думці. Через деякий час надійшов від нього лист. Микола повідомляв, що він у госпіталі, широ дякував Євдокії Василівні і всім мешканцям куцезолівських Лиманів.

Через вісім місяців лікування повернувся додому інвалідом. На грудях виблискував орден Вітчизняної війни другого ступеня — відзнака за участь у форсуванні Дніпра в районі Куцезолівки.

І ось не так давно приймала у своїй господі дорогого гостя Євдокія Василівна.

Йдуть і йдуть сусіди, гості. Мати показує їм подарунки, привезені Миколою.

Не в силі стримати сльози, каже: — А він же був зовсім безнадійний. Слабенький. Долекалось, було, вчора. Яду в клуню і думаю: а, може, його вже і в живих немає. Та не вмер солдат. Бо йому, сину Карелії, силу дала українська земля.

Переді мною його останній лист. Він пише про рани, які не дають спокою, про успіхи сина Бориса, який добре вчиться. І широ зізнається: «... і ще знову хочеться з'їздити обов'язково на Україну, на квітучі Дніпрові береги».

І про названу матір: «Вони вже переїхали на нову садибу, а мої Лимани затопила вода Дніпродзержинського моря, і треба обов'язково приїхати поглянути...»

В. ЖУРАВСЬКИЙ, с. Куцезолівка Онуфріївського району.

Ой, у полі...

мертве вели шини. Ой, у полі був дубочок, А тепер немає, Чи повернеться синопчок, Мати виглядає. Виглядає дові роки. Вже на привид схожа. Ой, як рана ця глибока, Хто їй допоможе? Ой, ніхто тих слів не спинить І ніякі сили.

Лиш тоді забуде сина, Як зійде в могилу. Матері усього світу, Вам одного зичу — Хай приносять радість діти У труді величчям... Ой, у полі був дубочок, А тепер немає, Не повернеться синопчок, А вона чекає... Іван КОНОНОВ.

РАДЯНСЬКІ ХОКЕЇСТИ — ПЕРШІ В СВІТІ

ГРЕНОБЛЬ, 18 лютого. (Спец. кор. ТАРС В. Дворцов). Радянські хокеїсти, вигравши вчора в останньому матчі олімпійського турніру у канадців — 5:0 (1:0, 1:0, 3:0), завоювали золоті медалі Гренобльської олімпіади. Переможні шайби закинули: Фіров, Мишаков, Старшинов, Зимін і знову Фіров. Хокеїсти СРСР перемагають уже на третій олімпіаді: спочатку в Корніа д'Ампейцо у 1956, а потім два рази підряд — в Інсбруку в 1964 і тут в Греноблі. Шостий раз підряд збірна СРСР носить титул чемпіонів світу і Європи. В Москві вже зберігаються перехідні кубки чемпіонів світу і Європи, вручені радянській команді за те, що вона тричі підряд перемагала на чемпіонатах світу і континенту. Тепер у столицю СРСР буде відправлено ще один «комплект» кубків за перемогу протягом останніх трьох років підряд.

Золотих медалей удостоєні: Віктор Коноваленко, Віктор Зінгер, Олександр Рагулін, Віктор Блинов, Віталій Давидов, Віктор Кузькін, Олег Зайцев, Ігор Ромнішевський, Борис Майоров, Вячеслав Старшинов, Євген Зимін, Веліамін Александров, Анатолій Фіров, Анатолій Іонов, Віктор Полупанов, Володимир Вікулов, Євген Мишаков та Юрій Мойсеев, старший тренер команди Аркадій Чернишов і тренер Анатолій Тарасов.

Десять хокеїстів вперше в Європі і в Радянському Союзі матимуть другі золоті олімпійські нагороди — Коноваленко, Рагулін, Давидов, Кузькін, Зайцев, Александров, Майоров, Старшинов і Фіров.

Інструктор фізичної культури Борис Синьооский.

ДАЛЕКЕ І БЛИЗЬКЕ

обізнана. Він чудово поєднує обов'язки секретаря комітету комсомолу і посаду інструктора. І взагалі, як можна віддавати перевагу одній роботі, а з іншою бути зв'язаним лише почесним титулом.

Звичайно, спортивні досягнення колгоспу не слід приписувати лише діяльності однієї людини. В колгоспі створено спортивний штаб — раду колективу фізкультури. В його складі трактористи Віктор Мицул, Василь Осипов, завідувач сільською бібліотекою Людмила Пономаренко, працівник аптеки Марія Очкаляс та інші. А якщо взяти до уваги ще й загін фізоргів

Волейболісти школи разом з викладачем фізкультури Г. Цурканом.

ПРИЗОВІ МІСЦА ДІСТАЮТЬСЯ НЕЛЕГКО

Скажемо відразу — спортсмени колгоспу імені Куйбишева ходять в районі в призерах. Третє місце на першості товариства «Колгоспник» — непогане свідчення розвитку спорту в артілі. Саме — спорту, бо дехто думає, що посада інструктора фізкультури сама говорить за себе і справа далі фізрозминок не йде. Якщо хочете знати, то в особі колгоспного інструктора фізичної культури село одержало інтелігента, який має дбати про фізичну досконалість сільських трудівників. Саме таким і є Борис Синьооский, людина авторитетна,

і громадських інструкторів у бригадах, то стане зрозумілим, що спорт проник на усі ділянки колгоспного виробництва.

Спортивними секціями керують громадські тренери. Завідуючий клубом Микола Ткаченко навчає любителів шахів, секцію легкої атлетики очолює механізатор Володимир Бабаліч, штангісти тренують шофер Володимир Баркар і Віктор Мицул.

Як добрі сусіди живуть колгоспні і шкільні спортсмени. В новому приміщенні школи є спортзал. Для спортсменів артілі відведено години заняття, в які вони стають господарями спортивного приміщення. Можна вважати, що проблема зимової спортивної бази вирішена. Влітку ж до послуг юнаків і дівчат — стадіон з

футбольним полем, волейбольними і баскетбольними майданчиками, ямами для стрибків. Словом — справжній спортивний комплекс. І спорудили його своїми силами комсомольці артілі. Правління виділило будівельні матеріали.

Все необхідне для заняття спортом є. Чи не залишаються штанги, м'ячі, ракетки, ліжжя та інший спортивний інвентар лише речами, як вони допомагають спортсменам у підвищенні майстерності, дає відповідь вибірково хроніка змагань.

ЗОНАЛЬНА ПЕРШІСТЬ З ВОЛЕЙБОЛА — 11 МІСЦЕ.
ПЕРШІСТЬ РАЙОНУ З ШАХІВ — 11 МІСЦЕ завоювало подружжя Ткаченко — Микола і Валентина. Загальнокомандне місце — друге.

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ З ФУТБОЛА між командами Панчевого і Мартошів. Рахунок — 3:1. І тим вагоміша перемога, що виграли у чемпіона району.

НОВОСІЛЛЯ М'ЯЧА

Спорт міцно увійшов в життя села. Його життєдайну силу відчуває кожний, хто тримає в руці ракетку, гриф штанги, м'яч. Його вітають люди похилого віку, чия молодість не знала інших ігор, як в «цурки». Давайте послухаємо кілька думок кількох мешканців Панчевого з цього приводу.

Віктор Мицул, капітан волейбольної команди: Спорт у нас займаються всі. Основний наш резерв — школярі старших класів. Ми придивляємось до їх тренувань, визначаємо, які в них перспективи. Коли вони залишаються після закінчення десятирічки в рідному колгоспі, в наш колектив фізкультури вливається добре поповнення.

СЕРГІЙ БАРБОЙ, учень 8 класу: Кожного ранку в школі проводиться фіззарядка. До цього звикли, як до щоденного умовання. В нашому класі створено волейбольну команду. Часто зустрічаємось з іншими класами. Інколи вдається грати в команді дорослих. Хоч вони і ставлять на подячу, але радощам немає меж: я граю з дорослими.

І. К. Бобер, вчитель історії і суспільствознавства: Доброго задрістю задрю у сучасній молоді. Все у них є. І в той же час приємно згадати свою юність і своїх друзів, перших сільських спортсменів. Згадується м'яч тряпчаний м'яч, яким ми грали на вигоні. В 1938 році було свято. Ми склалися і купили справжній м'яч. Тоді грали ми з Каніжем. Все село зійшлося боліти! Так вперше в нашому селі м'яч справив новосілля і до цього часу є постійним супутником молодих.

Є. Я. ГУЦА, пенсіонер: Зараз змалечку діти займаються спортом. А коли я був молодим, інших ігор, як в «цурки», «підки» та ще деяких, як в «цурки», «підки» і гадки не має, не було. А то ще бійки були. Нікуди було силу двати — зійдуться вулиця на вулицю... Добре, що все те залишилось в минулому.

Так, Єфреме Яковичу, все те залишилось в минулому. В сучасній молоді інші інтереси, інші заняття. І спорт для них — вірний друг і помічник. Він дає насагу для творчості, для праці.

В. ГАНОЦЬКИЙ, спецкор «Молодого комунара».

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

Вівторок, 20 лютого. Перша програма. 10.05 — Теленовіни. (М). 10.15 — Художній фільм «Тунель». (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Для школярів. «Юні друзі легендарної Залізної». (Львів). 18.30 — «Старт-68». (К). 19.00 — Для школярів. «Операція «Одеса». (Одеса). 19.40 — До 50-річчя Радянських Збройних Сил СРСР. Композитори — воїнам. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — «Розповіді про героїзм». Виступ письменника В. Смирнова. (М). 21.30 — Молодіжний клуб «Прометей». (К). 22.15 — «Звучать позивні фанфар». (Харків).

Середа, 21 лютого. 11.00 — Художній фільм «Вір». 16.30 — Музичний екран школяра. 17.15 — Дніпровські новини. 17.30 — «Берлінський шоденник». 17.50 — Концерт камерної музики. 18.30 — До 50-річчя Збройних Сил СРСР. «Бути першим». Телевізійний нарис. 19.00 — Г. Березко — «Мужність». Телевізійний спектакль. «Час». (М). 21.15 — Художній фільм «Вір». 22.35 — «Гой, що несе вогонь». Про художника Я. Калашнікова.

Четвер, 22 лютого. 10.45 — Фестиваль фільмів, присвячений 50-річчю Радянських Збройних Сил. «Москвичі у 1941-му». «Подвиг народу безсмертний». (М). 16.00 — Для юнацтва. «Репортер». (Харків). 17.00 — Передача, присвячена 50-річчю Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. 22.00 — Літературний театр О. Твардовський — «Василь Тюркін». (М). 23.00 — «Тільки факти». (М).

(Донецьк). 17.40 — Телевізійні вісті. 18.00 — «Юні друзі легендарної Залізної». (Львів). 18.30 — Слухачам шкіл основ марксизму-ленінізму. (Свердловськ). 19.00 — Для школярів. «Ми обвинувачуємо». «Операція «Одеса». (Одеса). 19.40 — До 50-річчя Збройних Сил СРСР. Композитори — воїнам. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — «Розповіді про героїзм». Виступ письменника В. Смирнова. (М). 21.30 — Молодіжний клуб «Прометей». (К). 22.15 — «Звучать позивні фанфар». (Харків).

Середа, 21 лютого. 11.00 — Художній фільм «Вір». 16.30 — Музичний екран школяра. 17.15 — Дніпровські новини. 17.30 — «Берлінський шоденник». 17.50 — Концерт камерної музики. 18.30 — До 50-річчя Збройних Сил СРСР. «Бути першим». Телевізійний нарис. 19.00 — Г. Березко — «Мужність». Телевізійний спектакль. «Час». (М). 21.15 — Художній фільм «Вір». 22.35 — «Гой, що несе вогонь». Про художника Я. Калашнікова.

Четвер, 22 лютого. 10.45 — Фестиваль фільмів, присвячений 50-річчю Радянських Збройних Сил. «Москвичі у 1941-му». «Подвиг народу безсмертний». (М). 16.00 — Для юнацтва. «Репортер». (Харків). 17.00 — Передача, присвячена 50-річчю Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. 22.00 — Літературний театр О. Твардовський — «Василь Тюркін». (М). 23.00 — «Тільки факти». (М).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

Вівторок, 20 лютого. 16.40 — Актуальний екран. 17.10 — «Науковий арсенал хліборобів». (Донецьк). 17.40 — Телевізійні вісті. 18.00 — «Юні друзі легендарної Залізної». (Львів). 18.30 — Слухачам шкіл основ марксизму-ленінізму. (Свердловськ). 19.00 — Для школярів. «Ми обвинувачуємо». «Операція «Одеса». (Одеса). 19.40 — До 50-річчя Збройних Сил СРСР. Композитори — воїнам. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — «Розповіді про героїзм». Виступ письменника В. Смирнова. (М). 21.30 — Молодіжний клуб «Прометей». (К). 22.15 — «Звучать позивні фанфар». (Харків).

Середа, 21 лютого. 17.00 — Художній фільм «Два роки над прірвою». 18.30 — «Кожним рядком твори добро». Літературна передача. 19.00 — Г. Березко — «Мужність». Телевізійний спектакль. (Ленінград). 20.15 — Кінохроніка. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — А. Фебреро — «Дамі і гусарі». Спектакль Миколаївського театру ім. В. Чкалова.

Четвер, 22 лютого. 10.45 — Фестиваль фільмів, присвячений 50-річчю Радянських Збройних Сил. «Москвичі у 1941-му». «Подвиг народу безсмертний». (М). 16.00 — Для юнацтва. «Репортер». (Харків). 17.00 — Передача, присвячена 50-річчю Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. 22.00 — Концерт для радянських воїнів. 22.30 — Художній фільм «Балада про комісара».

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Вівторок, 20 лютого. 16.55 — Дніпровські новини. 17.10 — «Науковий арсенал хліборобів».

Члени ради колективу фізкультури артілі імені Куйбишева теж не проти пограти в сніжки.

Фото П. Малєєва.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

РОВЕНЬКІВСЬКИЙ ГІРНИЧИЙ ТЕХНІКУМ оголошує набір учнів

на 1968—1969 навчальний рік з таких професій:

підземна розробка вугільних родовищ; гірничо електромеханіка.

В технікумі приймаються особи чоловічої статі, які мають восьмирічну освіту.

На період навчання в технікумі учні звільняються від призову до Радянської Армії.

Іногородні забезпечуються харчуванням.

Адреса технікуму: м. Ровеньки, Луганської області, вул. Комуністична, 2.

Дирекція.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАРЬ» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.